

Eindtijdbode

Jezus Christus en Dien gekruisigd

<https://www.eindtijdbode.nl>

Wederom Mijn volk

*Het boek Hosea over de lotgevallen
van de beide Israëlvolken:*

Te weten:

- **het huis van Juda** (2 stammen), en
- **het huis van Israël** (10 stammen)

H. Siliakus
(21.10.1948 – 10.11.1995)

De toekomst van Juda

2

Tot nog toe hebben wij vrijwel uitsluitend over het 10-stammenrijk – Israël of Efraïm-Israël – gesproken. Het grootste deel van het Boek Hosea is nu eenmaal aan de lotgevallen van dit volk gewijd. Ook in andere profetische boeken (bijvoorbeeld in [Jesaja](#), Jeremia en Ezechiël) wordt aan de toekomst van dit Israël uitgebreid aandacht besteed. Maar de aandacht die er heden door Schriftonderzoekers en christenen in het algemeen aan het in de Bijbel als zo belangrijk naar-voren-gebrachte onderwerp van de 10 stammen wordt gegeven, is omgekeerd evenredig aan de aandacht die de Schrift zelf eraan geeft! In het voorgaande hebben wij daarom geprobeerd iets goed te maken wat dit betreft. Wellicht heeft God er een bedoeling mee gehad om deze dingen zo lang verborgen te doen zijn. Ongetwijfeld zal het er echter ook satan aan gelegen zijn dat deze dingen onbekend blijven!

Toch moeten wij nu ook de toekomst van Juda in ogenschouw nemen, dat tweede Israël, het 2-stammenrijk, dat heden bekend staat als het volk der Joden. Uiteindelijk, omdat over dit volk ook in het Boek Hosea enige opmerkingen worden gemaakt. Doch afgezien daarvan is het nodig, omdat over **Juda, het Joodse volk**, zoveel verkeerde opvattingen bestaan. Zij zouden het uitverkoren volk zijn, zij zouden dat Israël zijn waarover in de profetieën

gesproken wordt, zij zouden geheel Israël zijn, enz. Zij worden soms bedoeld als er sprake is van Israël (zie hierna), maar in andere gevallen beslist niet. Met name niet, wanneer in één passage zowel over Israël als over Juda gesproken wordt. Er is dus reden om te onderzoeken waar de plaats is van dit Juda in de heilsgeschiedenis en wat God specifiek over de toekomst van het Joodse volk heeft gezegd.

In Psalm 114:2 wordt ons verteld dat er een verschil in functie en roeping is tussen de volkeren van Juda en van Israël: “*Juda werd Zijn heiligdom, Israël Zijn koninklijk bezit* (sv: *Zijn volkomen heerschappij*).” Juda is Gods “*heiligdom*” en Israël is Gods “*rijksgebied*”. Hieruit volgt, dat Juda eigenlijk een uitgesproken geestelijke roeping had en Israël een meer aardse. Over die aardse taak van Israël zeiden wij in het vorige hoofdstuk al het één en ander. Met name in de Nieuwe (tijds)Bedeling ¹ heeft Israël de “Jozefrol” weer opgenomen van “voeder der wereld” te zijn – zij is dit echter ook in geestelijk opzicht – en ook op andere gebieden (bijvoorbeeld: het bijbrengen van beschaving en het geven van ontwikkelingshulp) heeft het bewezen een “zegen voor alle (overige) volken der aardbodem” te zijn (de 2de vervulling van de belofte aan Abraham). Wij willen niet beweren dat zij zich altijd onberispelijk van deze

---

¹ Nieuwe Bedeling = De periode die de verhouding tussen God en mens **NA Christus’ (1ste) komst** aangeeft. (noot AK)

taak gekweten ² hebben – denk aan de misstanden tijdens het koloniale tijdperk – maar ontegenzeggelijk zijn deze volkeren door God gebruikt **tot zegen van de wereld**. Wij zouden bijna zeggen huns-ondanks! De Israëllanden rond de Noordzee en elders in de wereld waren voorts ook in de Nieuwe (tijds)Bedeling onmiskenbaar “Gods rijksgedebied”, want dit waren **christelijke landen, met wetgevingen die op de Wet van God en op de Bijbel gebaseerd waren**. In onze tijd zien wij hierin echter snel verandering komen en ook hier komt de afvalligheid van God tot uiting.

Maar Juda had vanaf het begin een meer geestelijke taak. Dit volk werd dan ook de behoeder en bewaarder van de tempel van God, die in hun hoofdstad, Jeruzalem, door Salomo werd opgericht. Dit was het centrum van de ware godsdienst in de Oude (tijds)Bedeling.

Uit een Assyrische inscriptie weten wij, dat niet alleen de 10 stammen, maar ook een aanzienlijk aantal Judeeërs “verdwenen” is in de Assyrische ballingschap (vergelijk 2Kon.18:13 en Jes.36:1): *“In het 14de jaar van koning Hizkia trok Sanherib, de koning van Assyrië, op tegen alle versterkte steden van Juda en nam ze in.” ... “In het 14de jaar van koning Hizkia gebeurde het dat Sanherib, de koning van Assyrië,*

---

² Gekweten is van het werkwoord kwijten = Een belofte inlossen of aan een verplichting voldoen. Voorbeeld: Hij heeft zich aardig van zijn taak gekweten. (noot AK)

*optrok tegen alle versterkte steden van Juda en ze innam.” Maar een overblijfsel van Juda en met name de stad Jeruzalem werd uit de Assyrische onderdrukking verlost, doch viel ongeveer 120 jaar later in Babylonische handen, omdat zij nochtans voortgingen met zondigen (vergelijk Jer.3:8-11): “Maar Ik zag, toen Ik vanwege alles waarin het afvallige Israël (in geestelijke zin) **overspel had gepleegd**, haar weggestuurd had en haar een echtscheidingsbrief (sv: scheidbrief) gegeven had, dat Juda, haar trouweloze zuster, niet bevreesd werd. Zij ging zelf ook (in geestelijke zin) hoererij bedrijven. Zo gebeurde het dat het land door (het gerucht van) haar lichtzinnige hoererij **ontheiligd** werd, want zij pleegde **overspel met steen en met hout (= met dode afgoden)**. Zelfs in dit alles heeft haar trouweloze zuster Juda zich niet tot Mij bekeerd met heel haar hart, maar slechts in schijn, spreekt de HEERE. Daarom zei de HEERE tegen mij: Het afvallige Israël heeft zichzelf nog rechtvaardig doen lijken, vergeleken bij (sv: de afgekeerde Israël heeft haar ziel gerechtvaardigd, meer dan) het trouweloze Juda.”*

In 586 voor Christus viel Jeruzalem, kwam er ook een eind aan het koninkrijk Juda en begon de zogenaamde Babylonische ballingschap. Deze duurde, naar het woord van Jeremia, echter “slechts” 70 jaar en daarna kwam een gedeelte van de **weggevoerde Judeeërs, die sinds die tijd Joden genoemd worden**, uit de gebieden waarheen hen Nebukadezar weggevoerd had, terug naar

Palestina: “Dan zal heel dit land worden tot een puinhoop (sv: tot een woestheid), tot een verschrikking. Deze volken zullen de koning van Babel 70 jaar dienen. Maar het zal gebeuren wanneer de 70 jaar voorbij zijn, dat Ik de koning van Babel en dat volk – spreekt de HEERE – hun ongerechtigheid zal vergelden, en ook het land van de Chaldeeën en Ik zal dat maken tot eeuwige woestenijen (sv: verwoestingen)” (Jer.25:11-12). Dit verloop van de gebeurtenissen werd al voorzegt in Hosea 1:7, “Maar over het huis van Juda zal Ik Mij ontfermen, en **Ik zal hen verlossen** door de HEERE, hun God. Ik zal hen echter **niet** verlossen door boog, door zwaard, door strijd, door paarden of door ruiters.” God zou Zich over het huis van Juda (het 2-stammenrijk) nog ontfermen – dit in tegenstelling tot het huis van Israël (het 10-stammenrijk) – en ze verlossen. Dit “verlossen” zal allereerst betrekking gehad hebben op de Assyrische bedreiging, maar de lijn kan van hieruit doorgetrokken worden naar de Babylonische ballingschap, waarover Hosea immers ook enige keren spreekt (in hoofdstuk 4 ³), waaruit Juda toch na 70

---

³ **Voor uw gemak nogmaals vermeld:** Wij sluiten dit hoofdstuk af met een korte weergave van de enkele teksten die in het boek Hosea gewijd zijn aan de ballingschap van het Juda-deel van Israël. Zoals wij (inmiddels) weten had de wegvoering van Juda pas ongeveer 130 jaar na de wegvoering van Israël plaats. Het Assyrische rijk was toen al ondergegaan. **Juda**, dat wil zeggen wat ervan was overgebleven – grote delen van Juda zijn samen met de 10 stammen door de Assyriërs weggevoerd – **werd door de Babyloniërs gedeporteerd**.

jaar verlost werd.

7

Waarom werd Juda verlost en kon het terugkeren naar haar land en Israël niet? Het was, omdat de Messias moest komen. Deze Messias, Jezus Christus, zou niet alleen **uit Juda moeten voortkomen** (Gen.49:10 en Micha 5:1), uit het geslacht van David (Jes.11:1-2), waarom het nodig was dat (de geschiedenis van) Juda nog binnen het Bijbelse gezichtsveld bleef, maar bovendien zou deze Messias een priesterlijk werk moeten verrichten, een werk waarmee de Oudtestamentische eredienst tot een einde zou worden gebracht (= “vervuld”) en

-
- Juda wordt verlost, dus gaat eerst in ballingschap (Hosea 1:7);
  - Juda zal ook vallen (Hosea 5:5);
  - Gods toorn komt over de vorsten van Juda (Hosea 5:10);
  - (Ook) Juda wordt weggevoerd (gedeeltelijk dus samen met de 10 stammen, door de Assyriërs) (Hosea 5:14);
  - Ook Juda zal oogsten wat zij zaaide. De oogst, het **oordeel**, zal betekenen, dat Juda wederom – zoals in Egypte – in gevangenis gaat (Hosea 6:11, **SV**);
  - God zendt vuur (ook) in Juda (Hosea 8:14);
  - (Ook) Juda zal gebonden worden om weggeleid te worden (Hosea 10:10-11);
  - (Ook) Juda zal worden “bezocht” (Hosea 12:3).

Uit de enkele afzonderlijke vermeldingen over Juda – in dit toch overwegend aan (het 10-stammenrijk van het huis van) Israël gewijde boek – blijkt dat (het 2-stammenrijk van het huis van) Juda toch ook door God niet vergeten wordt. Tevens echter blijkt dat het een heel andere weg door de geschiedenis zal gaan dan Israël. **“Wie is wijs? Die versta deze dingen!”** (**SV**), zo eindigt het boek Hosea (14:10). Ja, let op wat God doet! (noot AK)

daarom moest het “heiligdom” nog **blijven bestaan tot Zijn komst**: “De scepter zal van Juda niet wijken en evenmin de heersersstaf van tussen zijn voeten, totdat Silo komt, en Hem zullen de volken gehoorzamen” (Gen.49:10) ... “En u, Bethlehem-Efratha, al bent u klein om te zijn onder de duizenden van Juda, uit u zal Mij voortkomen Die een Heerser zal zijn in Israëel. Zijn oorsprongen zijn van oudsher, van eeuwige dagen af” (Micha 5:1) ... “Want er zal een Twijgje opgroeien (sv: voortkomen) uit de afgehouden stonk van Isai, en een Loot uit zijn wortels zal vrucht voortbrengen. Op Hem zal de Geest van de HEERE rusten: de Geest van wijsheid en inzicht, de Geest van raad en sterkte, de Geest van de kennis en de vreze des HEEREN” (Jes.11:1-2). De Here, de “mannelijke Zoon van de tempel”, zou tot Zijn tempel komen om “het slachtoffer en spijsoffer te doen ophouden”, door Zichzelf te laten “uitroeien” ([Daniël 9:26-27](#) + uitleg), door Zich als een Lam ter slachting te laten leiden (Jes.53:7) en een eeuwige verzoening aan te brengen voor allen die in Hem zouden geloven: “Na de 62 weken zal de Messias uitgeroeid worden, maar het zal niet voor Hemzelf zijn. Een volk van een vorst (sv: van vorsten), een volk dat komen zal, zal de stad en het heiligdom te gronde richten. Het einde ervan zal zijn in de overstromende vloed en tot het einde toe zal er oorlog zijn, verwoestingen waartoe vast besloten is. Hij zal voor velen het verbond versterken, één week lang. Halverwege de week zal Hij

slachtoffer en graanoffer (sv: spijsoffer) doen ophouden. Over de gruwelijke vleugel zal een verwoester zijn, zelfs tot aan de voleinding, die, vast besloten, uitgegoten zal worden over de verwoeste.” ... “Toen betaling geëist werd, werd Hij verdrukt, maar Hij deed Zijn mond niet open. Als een lam werd Hij ter slachting geleid; als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed Hij Zijn mond niet open.”

Om dit alles mogelijk te maken, moest het “heiligdom” – Juda – dus nog “intact” zijn, als de Messias zou komen.

Echter zal het ons duidelijk zijn geworden dat dit Juda, nadat onze Heer daar geleden had en gestorven was, voor het laatst als “*heiligdom*” dienst had gedaan, Het Voorhangsel ⁴ scheurde toen Jezus stierf, de tempeldienst, de Oudtestamentische eredienst had afgedaan en moest verdwijnen. De “Engel van het Verbond” kwam om een nieuw Verbond te maken, waarmee het oude, en alles wat daartoe behoorde, kon verdwijnen: “*Als Hij spreekt van een nieuw verbond, heeft Hij daarmee het eerste voor verouderd verklaard. En wat oud is verklaard en wat verouderd, staat op het punt te verdwijnen*” (Hebr.8:13). Daarom staat er in [Zacharia](#) 6:12 dat

---

⁴ Voor meer uitleg over de (diep-geestelijke) betekenis van het **Voorhangsel**, zie onze uitgebreide studies “[Christus in de Tabernakel](#)” van CJH Theys en/of “[De Tabernakel van Israël \(Gods profetisch model van de geestelijke ontwikkelingen van een waarachtig kind van God...\)](#)” van E. van den Worm. (noot AK)

Christus, als Hij zou komen, een nieuwe tempel zou bouwen, een tempel heerlijker dan die van steen en hout: *“en zeg tegen hem: Zo zegt de HEERE van de legermachten: Zie, een Man – Zijn Naam is SPRUIT – zal uit Zijn plaats opkomen, en Hij zal de tempel van de HEERE bouwen.”* ... *“De heerlijkheid van dit toekomstige (sv: laatste) huis zal groter zijn dan die van het eerste, zegt de HEERE van de legermachten. In deze plaats zal Ik vrede geven, spreekt de HEERE van de legermachten”* (Hag.2:10). Dat zou de Nieuwtestamentische Gemeente van de levende God zijn: *“Want u bent de tempel van de levende God, zoals God gezegd heeft: Ik zal in hun midden (sv: IN hen) wonen en onder hen wandelen, en Ik zal hun God zijn en zij zullen Mijn volk zijn.”* ... *“op Wie het hele gebouw, goed samengevoegd, verrijst tot een heilige tempel in de Heere; op Wie ook u mede gebouwd wordt tot **een woning van God, in de Geest**”* (2Kor.6:16b en Ef.2:21-22). Op de dag van de kruisdood van Jezus hield Juda derhalve op “heiligdom” te zijn. Het nieuwe heiligdom werd de Gemeente, die 53 dagen later tot openbaring kwam. Toen het zover was, waren de dagen van Juda in het Heilige Land ook geteld, omdat het Jezus verwierp en doorging met de oude eredienst.

Welk lot haar te wachten stond, weten wij uit de gelijkenis van Jezus over de onvruchtbare vijgenboom, welke wij vinden in Lukas 13:6-9, *“En Hij sprak deze gelijkenis: Iemand had een vijgenboom, die in zijn wijngaard geplant was. En hij kwam om*

daaraan vrucht te zoeken, maar vond die niet. Toen zei hij tegen de wijngaardenier: Zie, ik kom nu al 3 jaar vrucht zoeken aan deze vijgenboom en vind die niet. Hak hem om (sv: houw hem uit). Waarom beslaat hij de aarde nutteloos? En hij antwoordde en zei tegen hem: Heer, laat hem ook nog dit jaar staan, totdat ik om hem heen gegraven en hem bemest heb. Wellicht dat hij dan vrucht draagt. Maar zo niet, dan moet u hem alsnog omhakken (sv: uithouwen).” In de “4 jaar” waarvan in deze gelijkenis sprake is, zien wij heel de geschiedenis van het volk van Juda weerspiegeld (aanvankelijk nog in verbondenheid met Israël). Zie de schets aan het eind van deze studie: “**De 4 jaar van genade voor Juda**”)

Eén jaar moeten wij verstaan als één profetisch jaar van 360 jaardagen (dezelfde tijdmaat als gebruikt voor de “7 tijden” of de “tijden der heidenen”; 7 tijden of jaren beslaan $7 \times 360 = 2520$ jaar). De vijgenboom is, zoals wij weten, typebeeld van Juda. Het begin van elk van deze 4 profetische jaren werd gekenmerkt door “**genade**”, zoals wij kunnen zien op de tekening. God heeft tot viermaal toe het volk van Juda gelegenheid geboden opnieuw te beginnen en ootmoedig en trouw met haar Heer te wandelen, maar telkens weer verdiert het zich en **uiteindelijk verwierpen zij zelfs Gods Zoon**. De vervloeking van de onvruchtbare vijgenboom door Jezus in Mattheüs 21:19 heeft dezelfde betekenis als het “*uithouwen*” hierboven (in Luk.13:9): “*En toen Hij een*

vijgenboom langs de weg zag, ging Hij ernaartoe en vond er niets aan dan alleen bladeren. Hij zei tegen hem: Laat er aan u geen vrucht meer groeien in eeuwigheid! En de vijgenboom verdorde onmiddellijk.”

In het jaar 70 na Christus werd daarom Jeruzalem opnieuw verwoest – wat werd voorzegt door Jezus in Mattheus 23:37-38 + 24:2b – en begon de smartelijke weg die de Joden voortaan door de geschiedenis moesten gaan, gedurende de tijd van de diaspora, de verstrooiing, die pas in onze tijd aan het aflopen is (1948 – de stichting van de Joodse staat, het ontluiken van de vijgenboom): *“Jeruzalem, Jeruzalem, u die de profeten doodt en stenigt wie naar u toe gezonden zijn! Hoe vaak heb Ik uw kinderen bijeen willen brengen, op de wijze waarop een hen haar kuikens bijeenbrengt onder haar vleugels; maar u hebt niet gewild! Zie, uw huis wordt als een woestenij voor u achtergelaten.” ... “Voorwaar, Ik zeg u: hier zal niet één steen op de andere steen gelaten worden die niet afgebroken zal worden.”*

Door Juda voor lange tijd geen eigen land te laten heeft God niet alleen duidelijk gemaakt dat het niet langer Zijn Heiligdom was – en door hun verwerping van Jezus verspeelden zij ook voor lange tijd hun deel in het nieuwe Heiligdom, de Gemeente van Christus – maar vooral **dat het onderscheiden moet worden van Israël en dus niet Gods rijksg gebied is**. Het ontnemen van het land beklemtoont dit

laatste ondubbelzinnig!

13

Daarmee zijn wij toegekomen aan de behandeling van Hosea 3. Zoals wij al eerder gezien hebben (in hoofdstuk 1), gaat het hier om **een tweede vrouw** van Hosea. Er staat in Hosea 3:1 *“Ga **wederom henen**”* (SV): *“En de HEERE zei tot mij: Ga wederom henen, bemin een vrouw, die, bemind zijnde van haar vriend, nochtans overspel doet; gelijk de HEERE de kinderen Israëls bemint, maar zij zien om naar andere goden, en beminnen de flessen der druiven”,* (vergelijk Hos.1:2): *“Het begin van het spreken van de HEERE door Hosea. De HEERE zei tegen Hosea: Ga! Neem voor u een vrouw van de hoererijen en kinderen van de hoererijen, want het land wendt zich in schandelijke hoererij van de HEERE af.”*

En deze tweede vrouw is, zoals de voor de hand liggende verklaring is (denk aan Jeremia 3 en Ezechiël 23), een uitbeelding van Juda.⁵ Het gaat in dit kleine hoofdstuk over de toekomst van Juda. De *“kinderen Israëls”* uit dit 3de hoofdstuk (vers 1, zie hierboven, en Hos.3:4-5) zijn de kinderen-Israëls-uit-Juda (in de grondtekst staat letterlijk **“zonen van Israël”**, wat betekenen kan: niet geheel Israël, maar een gedeelte ervan, het Juda-deel): *“Want de Israëlieten (SV: de kinderen Israëls) moeten veel dagen zonder koning en zonder vorst blijven, zonder offer en zonder*

---

⁵ Zie hiervoor ook het artikel van J.F. Steenmeijer, “Hosea 3”, in het blad “Een Nieuw Geluid” van mei 1982. (noot HS)

gewijde steen (sv: [opgericht beeld](#)), zonder efod en afgodsbeelden (sv: [terafim](#)). 5. Daarna zullen de Israëlieten (sv: [de kinderen Israëls](#)) zich bekeren, en de HEERE, hun God, zoeken en David, hun koning. Zij zullen zich in diep ontzag tot de HEERE en Zijn goedheid wenden (sv: [vrezende komen tot de Heere en tot Zijn goedheid](#)), in later tijd (sv: [in het laatste der dagen](#)).” En wij ontdekken dat, ook al werd in Hosea 1:7 een (tijdelijke) verlossing beloofd, die toekomst toch niet rooskleurig zou zijn: “Maar over het huis van Juda zal Ik Mij ontfermen, en Ik zal hen verlossen door de HEERE, hun God. Ik zal hen echter niet verlossen door boog, door zwaard, door strijd, door paarden of door ruiters.” In Hosea 3:3-4 lezen wij, dat Juda vele dagen zou blijven zitten zonder koning of vorst (dat wil zeggen: zij zullen onder de macht van anderen staan, **vreemden zullen over hen heersen** – vergelijk Herodes), maar ook zonder afgoden – zij hebben inderdaad na de ballingschap de oude afgoden niet meer gediend – en zelfs op een gegeven moment zonder offerdienst (na Jeruzalems val in 70 na Christus), maar uiteindelijk ook zonder dat God nog tot hen spreekt (de efod), het ergste van alles. In deze volgorde is het gegaan! “En ik zei tegen haar: U moet veel dagen bij mij blijven, u mag geen hoererij bedrijven; u mag geen andere man toebehoren, en ook ik zal niet bij u komen. 4. Want de Israëlieten (sv: [de kinderen Israëls](#)) moeten veel dagen zonder koning en zonder vorst blijven, zonder offer en zonder gewijde steen

(SV: **opgericht beeld**), *zonder efod en afgodsbeelden.*” Deze periode moet dus zijn begonnen na de Babylonische ballingschap. De laatste koning uit Davids huis die regeerde over Juda was Zedekia, die als gevangene weggevoerd werd naar Babel. Nadien is de troon van David overgeplaatst naar het westen: (zie [Ezechiël 17](#)). **De Engelse en Britse vorsten zijn nakomelingen van David.** ⁶ Na de ballingschap hebben de Joden ook inderdaad niet meer “gehoereerd” (in de oorspronkelijke betekenis) – tot op de dag van vandaag zijn zij hun godsdienst trouw gebleven (noot: dat zij zich, ondanks dat zij niet hoereren, tòch moeten bekeren (Hos.3:5), is een aanwijzing temeer dat het hier over de Joden moet gaan). Maar sedert 70 na Christus moeten ze het wel zonder offerdienst en tempel doen! Wat het spreken van God betreft, waarop de “*efod*” duidt – (zie 1 Sam.23:9-12 ⁷) de *efod* was een wit linnen

---

⁶ Zie hiervoor, onder meer, “The Royal House of Britain, an enduring dynasty” van WMH Milner. (noot HS)

⁷ 1 Samuel 23:9-12, *“Toen David te weten kwam dat Saul dit kwaad tegen hem beraamde, zei hij tegen de priester Abjathar: Breng de efod hierheen. En David zei: HEERE, God van Israël, Uw dienaar heeft duidelijk gehoord dat Saul van plan is naar Kehila te komen, om de stad omwille van mij te gronde te richten. Zullen de burgers van Kehila mij in zijn hand uitleveren? Zal Saul komen, zoals Uw dienaar gehoord heeft? O HEERE, God van Israël, vertel het Uw dienaar toch. De HEERE zei: Hij zal komen. Daarna zei David: Zullen de burgers van Kehila mij en mijn mannen overleveren in de hand van Saul? En de HEERE zei: Zij zullen u overleveren.”*

overgewaad van de hogepriester dat ongetwijfeld sprak van toegerekende rechtvaardigheid, met name door het offer van Jezus, op grond waarvan God tot de mens spreken wil – dit hield al kort na de terugkeer uit de Babylonische ballingschap op. Haggai, [Zacharia](#) en Maleachi waren de 3 laatste profeten. Daarna kwam de periode van 400 jaar van “stilzwijgen” die tussen het Oude en het Nieuwe Testament ligt. Drie laatste kansen kreeg het Joodse volk onder de bedieningen van Johannes de Doper, Jezus en de apostelen, maar toen de grote massa van het volk Jezus verwierp, hield het spreken Gods tot dit volk definitief op en gingen zij een donkere nacht in van ± 2000 jaren. Twee profetische dagen van 1000 jaar zou de geestelijke dood over hen heersen. In bijzondere zin is daarom Hosea 6:2 vooral op hen van toepassing: *“Na 2 dagen zal Hij ons levend maken, op de 3de dag zal Hij ons doen opstaan (SV: doen verrijzen) en zullen wij voor Zijn aangezicht leven.”*

De uitdrukking “vele dagen” (Hos.3:4, SV) wil zeggen: **“de tijd van het einde”**. Behalve hier wordt zij in deze zin ook gebruikt in Ezechiël 38:8 en [Daniël 8:26 + 10:14 + 11:33a](#) (zie ook [Dan.11:35](#)⁸): *“Na vele dagen zult u gestraft worden. Aan het einde van de jaren (SV: in het laatste der jaren) zult u komen in een*

---

⁸ [Daniël 11:35](#), *“Van de verstandigen (SV: de leraars) zullen er struikelen (SV: vallen), om hen te louteren, te reinigen en zuiver wit te maken, tot de tijd van het einde, want het wacht nog tot de vastgestelde tijd.”*

land dat hersteld is van het zwaard, bijeengebracht uit vele volken op de bergen van Israël, die tot een blijvende verwoesting waren geworden. Als zij uitgeleid zijn uit de volken, zullen zij allen onbezorgd wonen.” ... “Wat betreft het visioen van de avond en de morgen, wat gezegd is, dat is de waarheid. En u, houd het visioen geheim, want er komen nog vele dagen vóór het gebeuren zal.” ... “Ik ben gekomen om u inzicht te laten krijgen in wat uw volk in later tijd zal overkomen, want er is nog een visioen voor die dagen (sv: want het gezicht [= visioen] is nog voor vele dagen).” ... “**De verstandigen** (sv: de leraars) onder het volk **zullen velen onderwijzen.**” In Hosea 3:5 (hierboven vermeld) staat dan ook, dat deze tijd zal aflopen “in het laatste der dagen” (sv). Tussen haakjes: Hierin vinden wij opnieuw een bewijs dat hier Juda bedoeld wordt. Israël zou al veel eerder tot bekering komen. Hoe anders van toon is Hosea hoofdstuk 3 vergeleken bij Hosea hoofdstuk 2! De letterlijke vertaling van Hosea 3:3b is “...Gij zult geen hoer zijn, noch aan een man zijn (= toebehoren). Zo ook Ik aan u”. Juda zou derhalve als **zonder** man zijn en voor God zou zij Zijn vrouw **niet** zijn. Sinds haar verwerping van Christus moet Juda het zonder de nabijheid van God stellen. Israël daarentegen, de eerste vrouw, zou weer Gods vrouw Zijn, daar de scheidbrief door Christus – aan het kruis – vernietigd is en zij Christus als hun Verlosser zouden aannemen. Dat het zó zou gaan, is ook voorzegt in [Zacharia](#) 11:12-14, “Want Ik had tegen hen

gezegd: *Als het goed is in uw ogen, geef Mij Mijn loon; zo niet, laat het na. Toen hebben zij Mijn loon afgewogen: 30 zilverstukken. Maar de HEERE zei tegen Mij: Werp dat de pottenbakker toe – een mooie prijs waarop Ik door hen geschat ben! Daarop nam Ik de 30 zilverstukken en wierp ze in het huis van de HEERE de pottenbakker toe. Toen brak Ik Mijn tweede stok, SAMENBINDING, stuk, om zo de broederschap te verbreken tussen Juda en Israël.*”

Hosea 3:5 (hierboven vermeld) leert ons echter dat de Joden zich “*in het laatste der dagen*” (SV) zullen bekeren en Christus – “*David, hun koning*” – zullen aannemen. Dat zal zijn in de [Spade Regentijd](#): “*Want als hun verwerping verzoening voor de wereld betekent, wat betekent dan hun aanneming anders dan (het) **leven** uit de doden (= uit de – geestelijke – dood⁹)?*” (Rom.11:15). Dan zullen zij “*vrezende komen tot de Heere*” (SV). Uit de toevoeging “*vrezende*” blijkt dat dit zal zijn in of direct na **een tijd van grote benauwdheid**. Deze benauwdheid en waardoor zij veroorzaakt wordt, wordt beschreven in [Ezechiël 38 en 39](#). [Rusland en zijn bondgenoten](#) zullen optrekken tegen de Joodse staat, maar in dit

---

⁹ Dit is een algemeen spreekwoord, waarmee te kennen gegeven wordt: een zeer grote verandering **ten beste**, alsof iemand dood zijnde wederom levend werd. Hetwelk geschiedt door de predikatie van het Evangelie, waardoor degenen die dood waren, [Ef.2:1](#), levend gemaakt worden; [Joh.6:68](#); [Filipp.2:16](#). (noot AK)

conflict – dat tot een wereldoorlog zal uitgroeien – zal God Zelf ingrijpen en **dan zal Juda zich als volk tot Christus bekeren**: “Op die dag zal de HEERE de inwoners van Jeruzalem beschermen. Wie onder hen wankelt, zal op die dag als David zijn, en het huis van David zal zijn als goden, als de Engel van de HEERE voor hun ogen. 9. Op die dag zal het gebeuren dat Ik alle heidenvolken die tegen Jeruzalem oprukken, zal willen wegvagen (SV: **zal zoeken te verdelgen**). 10. Maar over het huis van David en over de inwoners van Jeruzalem zal Ik de Geest van de genade en van de gebeden uitstorten. **Zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben.** Zij zullen over Hem rouw bedrijven, als met de rouwklacht over een enig kind (SV: **enige zoon**); en zij zullen over Hem bitter klagen, zoals men bitter klaagt over een eerstgeborene” (Zach.12:8-10). Het zal de tijd van de “benauwdheid van Jakob (= Israël)”¹⁰ zijn, een angstige tijd, zowel voor het Joodse Israël als voor het Westerse Israël (Efraïm-Israël): “**O wee!** want die dag is zo groot, dat zijns gelijke niet geweest is; en het is een tijd van benauwdheid voor Jakob; nog zal hij daaruit verlost worden” (Jer.30:7, SV), “Hij zal brullen als een leeuw, wanneer Hij brullen zal, dan zullen de kinderen van de zee af al bevende aankomen. Zij zullen bevende aankomen als een vogeltje uit Egypte,

---

¹⁰ Zie eventueel onze (deel)studies “[De benauwdheid van Jakob](#)”, **deel 1** en “[De benauwdheid van Jakob](#)” **deel 2** van H. Siliakus. (noot AK)

en als een duif uit het land van Assur; en Ik zal hen doen wonen in hun huizen, spreekt de HEERE” (Hos.11:10b-11, SV). Het vandaag de dag o zo actuele Oost-West conflict zal zich ontwikkelen naar een voor het Westen – met name voor “westers Israël” – zéér gevaarlijke situatie. Het zal zijn, omdat zij God (opnieuw) hebben verlaten. Maar God in Zijn genade zal zowel Juda als Efraïm-Israël uit dit grote gevaar redden en daarna de aarde bezoeken met **een laatste grote uitstorting van de Heilige Geest: [de Spade Regen](#)**.

EINDE van deel 7

